

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

20e jaargang nr.39

=====
nadruk verboden

=====
21 mei 1976

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Het moet bovendien een geestelijke avond worden. Ik kan mij voorstellen, dat er mensen zijn, die denken, dat er nu heel wat over Wessac komt.

Maar wat moet ik daarover zeggen? Dat het mooi is geweest? Moet ik u vertellen over wonderlijke verschijnselen in de uitstorting van licht, die toch niemand zich voor kan stellen, wanneer hij zelf niet aanwezig is geweest?

Ook konklusies kun je maar zeer voorlopig trekken op het ogenblik. Neem mij dus niet kwalijk, dat ik daarop niet al te veel inga.

Dégenen, die zo naar het laatste nieuws zitten te hunkeren, kan ik natuurlijk wel een raad geven: voer uw eigen harmonie wat op, zorg voor een wat hoger besef, dan kunt u er een volgende keer zelf bij zijn en behoeft u niet op ons te rekenen om het een en ander te horen.

Maar enigszins wil ik u toch tegemoet komen: Het was een wat eigenaardige bijeenkomst, daar het aantal in de stof aanwezige deelnemers hoger was dan normaal.

De algehele invloed was spectaculair, met zeer veel wit licht. Dit wijst, om een aardse term te gebruiken, op een jaar dat nog meer polarisaties op elk gebied brengt.

Er waren bepaalde aspecten van de Christusgeest bijzonder sterk ervaarbaar. Dit zou m.i. wijzen op een vernieuwing en verandering in geestelijk opzicht.

Daarnaast hebben wij een aantal zeer oude waarden mee beleefd. Dit geschiedt niet zo vaak. Ik heb dan ook het gevoel, dat bepaalde waarden en wijsheden uit de vedden in het komende jaar actueel gaan worden en dan zeker niet in vormen als een hara Krishna of iets dergelijks.

De inwerking als geheel was krachtig en was voor ons in de geest zeer harmonisch, maar bevatten een aantal boventonen, die wijzen op het ontstaan van sterke disharmonieën op aarde. Ik neem aan, dat er meer strijd en verandering zal optreden

op aarde dan de meesten onder u lief zal zijn.

Het schijnt mij toe, dat er allerhande onverwachte gevaren dreigen, o.m. in verband met Afrika, waar het waarschijnlijk tot een soort krachtmeting tussen grote mogendheden zal komen. Dit schijnt niet te voeren tot een wereldoorlog. Altans, dit zie ik er niet in zitten.

Maar om een juiste interpretatie te geven zal ik moeten wachten tot de extrapolatie heeft plaats gevonden, waarbij men alle gekonstateerde krachten en werkingen op een rij heeft gezet en de mogelijke gevolgen daarvan heeft berekend.

Maar het duurt gemeenlijk wel enkele maanden, voor wij zo ver zijn, dat wij kunnen zeggen: dat betekent voor ons dus, dat wij vanuit de geest deze en gene mogelijkheid hebben; op aarde is de waarschijnlijkste ontwikkeling bij dit alles als volgt... Pas dan kun je alle voor u wezenlijke zaken beter uit de doeken gaan doen. Ik neem aan, dat u een meer uitgebreide voorlichting over dit alles moogt verwachten aan het einde van dit verenigingsjaar, of mogelijk bij het begin van het volgende.

De grote moeilijkheid, die verder hieraan verbonden is volgt uit het zeldzaam voorkomende feit, dat een sterke scheiding tussen geestelijke mogelijkheden en invloeden is gekonstateerd en een samenhang tussen dezen en stoffelijke invloeden en mogelijkheden lijkt niet te bestaan.

Het lijkt wel, of geestelijke en stoffelijke waarden botsen. Indien kleuren, die dit weergeven, naast elkaar worden gelegd, zou je kunnen stellen, dat zij vloeken.

Indien u het mij zoudt vragen, zou ik als persoonlijke mening geven, dat dit betekent, dat er grote conflicten komen tussen de geestelijke noden en behoeften van de mensen en hun materiële belangen.

Volgens mij houdt dit in, dat allerwege verwarringen ontstaan. Denkbeelden schijnen een grotere invloed te hebben dan materiële belangen. Indien u dit gunstig acht, moet u wel bedenken, dat denkbeelden en invloeden niet alleen van harmonische of kosmische aard behoeven te zijn. Elke filosofie kan bij dit alles een grote rol gaan spelen, elk systeem van denken, dat verder weinig of niets met de feiten gemeen behoeft te hebben, kan in de ontwikkelingen een grote rol gaan spelen.

Wat de tendens voor inwijdingen betreft, moet ik wel toegeven, dat ik enkele zeer fraaie wervelingen van gouden licht heb gezien, waarin enkele diepe purperen lijnen voorkwamen. Ik neem op grond hiervan aan, dat het aantal geestelijke inwijdingen op aarde het komende jaar nog groter zal worden dan in het afgelopen jaar. Dit aspect beweegt zich kennelijk in een stijgende lijn.

De plaatsing van de gouden wervelingen en de lijnen maken het voor mij aannemelijk, dat dergelijke inwijdingen zich niet af zullen spelen binnen het kader van op aarde reeds bestaande scholen. De werking is daarvoor te algemeen.

Waarmee ik dan wel het meeste gezegd heb, wat nu duidelijk zegbaar is. U droomt er misschien van, dat eens iemand na dit feest u zal toeroepen, dat nu de wereld eindelijk verlost zal worden. Maar dat is alleen mogelijk, wanneer de wereld zelf eerst haar eigen strijdigheden weet op te lossen. Zolang de mensen echter niet konsekvent zijn en b.v. iemand in een auto, die walmt van het te grote oliegebruik, heen en

weer raast om anderen op te roepen tot een schoonhouden van het milieu, deugt er iets nog niet.

En zolang mensen omentwille van de sociale ontwikkeling proberen anderen elke mogelijkheid tot persoonlijke ontplooiing te ontnemen, is er ook iets fout. Dat weet u trouwens allen wel.

Toch wil ik kort een onderwerp aansnijden, dat in het kader van dit alles van belang kan zijn :

O P E N S T E L L E N

Deze term wordt door mensen vaak gebruikt, maar kennelijk bedoelt men er ook vaak wat anders mee . Daarom wil ik dit begrip eerst omschrijven in de zin, waarin ik het wil hanteren.

Je openstellen betekent in de eerste plaats een uitzetten van je geestelijke antennes om zo alles te ontvangen, wat aan invloeden op je af komt.

Iemand, die openstaat voor geestelijke werkingen en invloeden, ontvangt dus alle mogelijke invloeden en werkingen. Dit ongeacht de geaardheid daarvan.

Door eigen persoonlijke instelling selecteert men de inkomende krachten en werkingen en wijst zo al die invloeden af, die niet met eigen wezen in overeenstemming zijn.

Openstaan kan echter voor een mens van groot belang zijn, daar hij daardoor steeds weer over een innerlijk weten kan beschikken, dat verder gaat dan de stoffelijke feiten.

Menigeen zal dergelijke inspiraties verdringen, omdat zij niet passen bij zijn beeld van de wereld. Maar in dat geval sluit je je af, niet alleen voor de mogelijkheid van een verdergaande persoonlijke ontwikkeling, maar ook voor alle invloeden van buitenaf, incl. de invloed, die oorzakelijk was voor het ontstaan van dit innerlijk besef en de daaruit voortkomende denkbeelden.

Dergelijke verdringingen plegen overigens niet volbewust tot stand te komen, maar vloeien eerder uit een soort angst voort. In andere gevallen wijst men ze af, omdat zij stellingen aantasten, die je tot zekerheden had verheven, zonder dat zij dit in feite zijn.

Mensen, die werkelijk voor alle waarden van God en geest open willen blijven staan, moeten dus niet bang zijn en nuchter blijven denken. Je moet niet weglopen met alles, wat er maar in je opkomt, maar dit altijd weer vergelijken met de feiten en mogelijkheden van je eigen wereld.

Een dergelijke invloed betekent immers niet, dat je voortaan alleen maar met geestelijke waarden en feiten te maken zult hebben? je bent nog gebonden aan je lichaam en leeft in de wereld van de stoffelijke mensen, compleet met alle kleine afwijkingen, vooroordelen en gevoeligheden.

Je kunt natuurlijk wel stellen, dat de geest wijzer, groter en machtiger is dan de stof , maar een zonder meer enten van alle geestelijke waarheden op de stoffelijke wereld is desondanks niet goed mogelijk.

Voor een mens zover komt, dat hij in staat is zich buiten het geheel van de stoffelijke mensheid te plaatsen om alleen nog maar de geestelijke waarden te uiten, die in hem leven, moet hij zeer veel hebben doorgemaakt, een grote geestelijke ontwikkeling hebben doorgemaakt en bovendien in zich de geestelijke machtmiddelen ontplooid hebben, waardoor hij waar kan maken, wat hij innerlijk voelt, kent, wil.

Let wel: het is eenvoudig genoeg op de wereld bepaalde denkbeelden te prediken. Wanneer je ziet, wat er in deze dagen de mensen al zo gepredikt wordt, dan duizelt het je soms. Je ziet b.v. in kerken, dat de kopstukken zeer konservatief zijn, terwijl de volgelingen progressief willen zijn. Dan krijg je te maken met een staart, die de kop voorbij wil lopen. En dit is maar een enkel voorbeeld.

De werkelijke moeilijkheid ligt in u, zeker, wanneer u uw innerlijke erkenningen wilt uitdragen. Want u hebt niet alleen te maken met uzelf, maar vooral ook met uw medemensen. De kracht, die u in uzelf ontvangt, kunt u natuurlijk wel voor die medemensen gebruiken, maar dan toch wel in overeenstemming met hetgene, die medemensen op dat ogenblik van node menen te hebben en aangepast aan hetgeen die medemensen kunnen aanvaarden. Dus niet op een wijze, die alleen met uw innerlijke erkenningen in overeenstemming is. Je kunt dit innerlijk besef niet zo maar, zonder meer, even in de wereld waar gaan maken.

Stel dat u innerlijk zelfs een inwijding zoudt ondergaan. Zelfs dan kun je een mens niet veranderen. Je kunt hoogstens handelen op een wijze, die voor de ander aanvaardbaar blijft en die volgens u op dit ogenblik de beste is.

Dit wil niet zeggen, dat een ingewijde een pragmatist is, iemand die alleen maar handelt in overeenstemming met de ogenblikkelijke behoeften en feiten. Iemand, die dit doet, kan geen werkelijke ingewijde zijn. Maar een ingewijde is zich wel degelijk bewust van de stoffelijk bestaande mogelijkheden en feiten van het ogenblik en zal daarmee altijd rekening blijven houden.

Zo iemand zal nooit het bestaande aantasten of tegen heersende stromingen ingaan, tenzij hij meent, dat daardoor iets voor anderen bereikt kan worden en hijzelve de mogelijkheden bezit om de andere een goede afloop te garanderen.

Maar goed. Wanneer je openstaat kan er dus het een en ander "doorkomen". Maar wat? Er zijn zoveel signalen. Wat u ontvangt, is datgene, wat bij u past.

De vraag zou dan moeten luiden: wat bent u op dit ogenblik? De waarde van alles, wat in u ontstaat door een je openstellen, zal bepaald worden door alles, wat u nu bent, denkt en doet.

Het zal u duidelijk zijn, dat de invloed, die u innerlijk beseft als gevolg van het openstellen, verwant is met uw wezen denken en handelen.

Er zijn mensen, die stellen: een dergelijke invloed komt uit de geest, de entiteit, die mij deze krachten en denkbeelden geeft, moet dus wel een meester zijn. Waarbij dit "meester" betekent, dat het een kosmisch bewust wezen moet zijn.

Maar door uw afstemming zult u, wanneer u met een bepaalde geest in contact komt, te maken krijgen met een wezen met geheel eigen karakteristieken. Dit wezen reageert op u en niet noodzakelijkerwijze in kosmisch verband.

Wanneer u zich dus open gaat stellen, is het volgens mij

voor u zeer belangrijk eerst eens te beseffen, wie en wat u zelf bent, wat uw denkbeelden drijfveren op dit ogenblik van openstellen in feite zijn. Dan eerst kunt u enigszins nagaan, welke invloeden u opvangt, wat de betrouwbaarheid en mogelijkheid van de ontvangen signalen en invloeden is.

Wanneer u zich dus zojuist boos hebt gemaakt over de mensen en hun begeerten en dwaasheden, lijkt het mij beter, dat u met het je openstellen nog even wacht, tot u gekalmeerd bent; doet u het toch, dan is de kans groot, dat u allerlei pessimistische beelden in u voelt rijzen. En daar wordt u niet wijzer of beter van.

En als ik nog een raad mag geven: stel je niet te veel speciaal open om denkbeelden te ontvangen. Komen zij toch, goed. Maar zoek dergelijke beïnvloedingen niet in het bijzonder. Want wat heb je als mens het meeste van node?

Geluk niet. Want wanneer u geluk nastreeft, krijgt u het zeker niet. Een van de eigenschappen van geluk is n.l., dat degene, die het zoekt, het niet vindt. Je moet het eenvoudig pakken, wanneer het toevallig in de buurt is, zonder er verbeterd naar te zoeken. Wij zien, dat mensen, die in de ogen van anderen vaak ongelukkig zijn, hun eigen ongeluk niet beseffen en zo een geluk vinden, dat zij als normaal aanvaarden en zo werkelijk tot deel van hun leven maken. Dus voor geluk behoef je je niet open te stellen.

U noemt nu begrip, harmonie. Het klinkt leuk: je hebt begrip gekregen en gaat voortaan met de muziek mee. Erg gezellig, maar niet terzake doende.

Wat een mens werkelijk en altijd van node heeft, is kracht. Kracht immers is datgene, waaruit je leeft. Je moet bewuster en intenser leven om bewust te worden, begrip te gewinnen voor alles. Maar dan moet je allereerst voldoende levensenergie hebben.

Soms lijkt het, dat mensen dit beseffen. Dan zeggen zij: God zal je de kracht geven je kruis te dragen. Maar helaas betekent dit in de meeste gevallen, dat die anderen te beroerd zijn om zelf praktisch iets van je lasten met je te dragen.

Bovenal hebben wij allen steeds weer de kracht nodig, die ons in staat stelt boven de verwarringen van ons eigen wesen uit te stijgen.

Mensen willen altijd weer zoveel. Maar er komt weinig van. Willen of je iets voornemen is niet genoeg. Je moet ook over de innerlijke kracht kunnen beschikken om iets waar te maken, volgens je wil en zoals je dit wilt.

Je ziet ellende in de wereld en zou alles willen doen om daaraan een einde te maken. Maar wat doe je? Je gireert weer op het bijzondere nummer. Meer kun je niet. Maar zou het niet beter zijn een zo grote innerlijke harmonische kracht te bezitten, dat je tot die anderen kunt zeggen: hier is iets van de werkelijke kracht, dat je gebruiken kunt?

Wanneer je je openstelt voor de goddelijke kracht, de vermogens die buiten je in volledigheid bestaan, tot jezelf zoveel mogelijk door laat dringen, bereik je het beste, wat voor een mens met een zich openstellen maar te bereiken is.

Een geest kan u bereiken. Mogelijk noemt hij zich meester en vindt zichzelf als geest zeer geslaagd. Mogelijk is hij dit zelfs wel.

Die geest kan u vertellen, wat u zoudt moeten doen. Maar die geest spreekt vanuit zich, niet vanuit uw mogelijkheden en wezen. U moogt echter niet proberen te worden, wat een ander is en voor zich goed bevonden heeft, maar zult moeten streven juister en beter datgene te zijn, wat uzelf bent.

Een meester, die probeert u verder te brengen door uw wezen steeds meer aan het zijne aan te passen, zal voor uw geest en stoffelijk wezen steeds weer problemen veroorzaken. Wanneer je jezelf alleen voor dergelijke signalen probeert open te stellen, is het natuurlijk mogelijk, dat je iemand treft, die in alle opzichten zo harmonisch is, dat je daardoor krachten en werkelijk inzicht gewint. Maar de kans is groter, dat dit niet het geval zal zijn.

Een zelfs in het eerste geval bepaalt een ander je streven. Wanneer ooit het contact verbroken wordt, kun je op eigen houtje niet meer verder gaan, ben je te afhankelijk geworden. Daarom is het beter naar kracht te streven, je open te stellen voor de kracht zelf. Wanneer er dan nog zaken doorkomen, zul je die vergelijken met je besef en mogelijkheden en al dan niet reageren volgens eigen besef, op hetgeen ontvangen werd.

Mensen vinden het normaal de radio af te zetten, wanneer het programma op het ogenblik niet bij hun stemming past. Maar de meeste mensen, die boodschappen uit de geest ontvangen, onderdrukken hun onlust en menen, dat zij elke boodschap zonder meer en als heilige opdracht in ontvangst dienen te nemen. Juist daarom is een zoeken naar boodschappen volgens mij niet goed.

Het is altijd weer uw wezen, dat in dergelijke gevallen de afstemming bepaalt. Wat u bent, denkt, doet, bepaalt wat u ontvangen zult. Niet wat u tegenover anderen voorgeeft te zijn, maar uw innerlijk ik, met al zijn onzekerheden, twijfels, vooroordelen en angsten. Overschatting of onderschatting van eigen mogelijkheden is evenzeer van invloed als altruïsme, of egoïsme bij de bestavingen en het openstellen. Wat wel duidelijk maakt, dat alles, wat u zo uit de geest enz. ontvangen kunt, ten hoogste een weerkaatsing kan zijn, van hetgeen u zelf reeds bent. Maar kracht is niet bepaald, ook al zal er in u altijd enige kracht aanwezig zijn.

Bewustwording betekent volgens mij, dat je jezelf moet leren aanvaarden, zoals je bent om dan boven de beperkingen, die je jezelf hebt toegedicht, uit te groeien. Juist daarom pleit ik er voor, dat men zich bij elke openstelling bewust zal richten op het ontvangen van kracht.

O, ik ben met u eens, dat mensen onderling tact nodig hebben. Maar je daarvoor openstellen? Wat is dan die tact eigenlijk wel?

Volgens mij is tact niet veel meer dan het vermogen een eierendans uit te voeren tussen de lange tenen van anderen. Mensen, die menen tact te hebben, doen dan ook altijd weer de waarheid geweld aan om zo de gevoeligheden van anderen te ontzien, gevoeligheden, die die anderen misschien niet eens werkelijk bezitten.

Je hoeft een ander niet opzettelijk te beledigen. Maar de waarheid mag toch wel gezegd worden. Wanneer de anderen zich daardoor gegrepen gevoelen, ontdekken zij tenminste gemakkelijker, dat hun lange tenen op de verkeerde plaats staan.

Tact bezitten kan de omgang tussen mensen vereenvoudigen. Maar of het geestelijk voldoende of zelfs maar altijd goed is? Volgens mij niet. En wanneer je iets dergelijks uit de geest wilt verwerven, inplaats van een jezelf wat in bedwang te houden waar dit noodzakelijk is, zo maakt dit op mij de indruk van iemand, die een brief aan de koningin schrijft, omdat een postzegelautomaat geweigerd heeft, toen hij een zegel wilde kopen.

Iemand anders meent, dat je je voor harmonie open moet stellen. Hoe kun je dit doen, wanneer je geen harmonie hebt in jezelf? En dan is dit je openstellen in feite overbodig. Maar wanneer je je openstelt voor kracht, kun je innerlijk tot een aanvaarding van al, wat je bent en doet, komen. Door de kracht, die je ontvangt, slaag je er dan wel in harmonisch te worden, eerst met enkele facetten van de werkelijkheid en uiteindelijk misschien met het geheel.

Harmonie is zeer belangrijk. Maar harmonie is iets, wat niet van buitenaf kan worden gegeven of opgedwongen. Harmonie is iets, dat door je eigen wezen in je eigen wezen ontstaat, een werking van uzelf op het begripswezen, dat u van uzelf hebt gemaakt.

Harmonie is leuk en er is zeker meer harmonie nodig. Wanneer er meer harmonie was op deze wereld van u, zou het daar ongetwijfeld beter gaan.

De kracht om juist te leven volgens eigen besef, de kracht ook om jezelf te zien, zoals je bent - en dit vergt kracht. Dat heb je nodig. De kracht ook om anderen in je wereld te begrijpen en te helpen, maar dan alleen, waar dit wezenlijk nodig is, is voor een mens altijd van het allerhoogste belang.

Daarom zeg ik: stel je eerst eens open voor de kracht. Laat de inhoud van het goddelijke overvloeien in je wezen. Wees niet bang hiervoor, twijfel niet, vraag je niet af, hoe het mogelijk zal zijn of werken, maar stel je open en vraag om kracht.

Let wel: ook deze wijze van je openstellen kan op de duur voeren tot contact met hogere wezens en krachten uit de geest. Zelfs kontakten met meesters, leiders enz. komen ook langs deze weg uiteindelijk tot stand. Maar deze laatsten zullen je dan niet meer domineren.

Het is niet de bedoeling, dat u mondjesmaat zo nu en dan wat kracht krijgt van de een of andere meester, maar dat u in uzelf sterk wordt. De meester zal u dan duidelijk maken op punten, waarop eigen besef faalt, wat je bent en kunt doen. Maar hij zal u geen opdracht meer geven, deze leider. Hij zal u helpen te beseffen, maar u zult zelf, in besef van uw kracht, uw wezen en uw wereld, de uiteindelijke konklusies zelf moeten trekken.

Waarmede hopelijk duidelijk is, dat een je openstellen wel enige overweging vergt en een bepaalde instelling vooropzet. Juist in een tijd, waarin vele invloeden optreden en ook inwijdingen op aarde weer mogelijk worden, is het belangrijk als mens te beseffen, waarmee je het beste kunt beginnen.

Wanneer ik zeg, dat er in dit jaar een versterkte tendens tot geestelijke inwijding is te verwachten, zie ik een aantal mensen onmiddellijk goed gaan zitten, zich open stellen en innerlijk uitroepen: wijdt mij in, wijdt mij in.

Maar zelfs wanneer die mensen alle krachten van inwijding zouden ontvangen, zouden zij niet beseffen, wat er aan de hand is, geen enkele beïnvloeding juist kunnen verwerken en verder zitten kraaien, dat zij ingewijd willen worden.

Een mens echter, die voldoende krachten in zich draagt, zal de inwijding aanvaarden en begeren, maar niet af willen dwingen. Mede hierdoor en door zijn kracht zal hij ook het sterkste witte licht niet vrezen. Hij kan toegeven, wat hij werkelijk is en zal niet vrezen voor gevaren of tekortkomingen in de wereld. Zo iemand is zeker van zichzelf en kan daardoor juist een werkelijk inwijding snel verwerken en aanvaarden.

Een mens, die het gevoel heeft, dat hij het leven wel aan kan, heeft reeds veel bereikt. Hij heeft een instelling, waardoor elke kracht, die dit menselijke leven ziet als een juiste fase van ontwikkeling, op hem in kan werken.

Van belang is ook, dat zo iemand kracht en zelfvertrouwen genoeg zal hebben om zich niet zonder meer met elke suggestie een te willen gevoelen en zich bij elk geestelijk bevel neer te leggen. Hij zal bewust een persoonlijke samenwerking beginnen met al, waarvan hij zich als aanvaardbaar bewust wordt. Met de geest, met God desnoods.

Het is eenvoudig genoeg om te roepen: Heer, spreek Gij door mijnen mond. Dat klinkt fantastisch mooi. Maar het is eerlijker en bewuster te zeggen: Heer, ik zal zeggen, wat volgens mij met uw Wezen en Kracht te samenhangt. Geef mij nu a.u.b. de kracht om dit zó te doen, dat een ander daardoor wat dichterbij U komt te staan.

Dat is reëel. Je kunt een mens moeilijk je armoede en je twijfels prediken. Dat lijkt mij wel duidelijk te zijn. Maar je kunt medemensen de zekerheden, die je hebt gevonden, wel degelijk overdragen, wanneer je maar voldoende vertrouwen hebt in jezelf en maar voldoende krachten in jezelf weet te vergaren.

Wanneer je je op de juiste wijze openstelt, is die kracht er, ook voor jou. Ook al zullen er nu zijn die zeggen: ik heb al zolang om die kracht gebeden en mij daarvoor opengesteld en ik heb nog niets.

Hen vraag ik dan, waarvoor zij die kracht dan eigenlijk wilden ontvangen. Meestal komt er dan iets als: ik loop de laatste tijd zo slecht: ofwel een: ik wil een bepaald probleem, dat mij reeds lang kwelt, nu eindelijk overwinnen.

Maar dan ziet men die kracht toch verkeerd. Als je bidden wilt, vraag dan om de kracht om alles te dragen, wat je nu bent en alles in en aan je wezen positief te maken. Maar vraag niet om kracht om de zaak te veranderen. Daarvoor heb je die kracht niet van node en krijg je die kracht niet.

Wanneer je je openstelt om kracht te vinden, waarmee je alles voor jezelf even in orde kunt maken, loopt het fout. Dan bereik je nooit iets, ook al stel je je nog zozeer open. Het enige antwoord, dat je krijgen kunt op een dergelijke openstelling, is bijna demonisch, zo iets van: Ik zal je wel helpen, maar dan moet je mij ook gehoorzamen. Kijk rond u, dit alles zal ik u geven, indien gij nederknielt en mij aanbidt...

Je stelt je dan verkeerd open, vraagt het verkeerde. Het gaat er niet om, wat jij bent of worden zult. Het gaat er alleen om, dat je de kracht ontvangt, erkent, in je vindt, om op een positieve wijze datgene te zijn, wat je bent.

Elk je openstellen dient te beginnen met de aanvaarding van hetgeen je bent. Je zoekt en aanvaardt de kracht om de goddelijke werkelijkheid steeds steker door te laten klinken in al je illusies, ja, zelfs te doen doorklinken in de illusies van je wereld.

Stel je open voor de kracht om besef van de werkelijkheid te herstellen, eerst in jezelf, dan in de wereld. Dit is de juiste benadering. En ik meen duidelijk te hebben gemaakt, dat ik niet zonder redenen koos voor dit alles. Ik verbind aan dit alles konklusies: Wanneer een mens vraagt om wijsheid, dan denkt hij op een gegeven ogenblik wel, dat hij nu toch inderdaad wijzer is geworden. Hij is niet wijs, wanneer hij dit denkt, maar voelt zich wijzer en stelt zich steeds eigenwijzer op. Daardoor begaat hij dan steeds grotere dwaasheden. Vraag niet om wijsheid. Die komt vanzelf wel.

Wijsheid schuilt niet in hen, die zeggen: Ik zie Gods Rijk. Dit is schoon en machtig, maar de mensenwereld deugt niet. Zeg liever: ik leef in deze wereld ben deel daarvan. Door mij, door de kracht, die ik aanvaard in mijn mij openstellen, probeer ik het koninkrijk meer waar te maken, maar dan ook in mijn wereld: " Uw Koninkrijk kome, op a a r d e zowel als in de Hemel." Dus niet: het worde een hemel op aarde, maar: de kracht, de harmonie, het besef, dat het werkelijke koninkrijk is, zij ook voor mensen beleefbaar. Het gaat niet om uiterlijkheden, of een eendeloos bestaan in de stof, maar om verbondenheid, eenheid met de goddelijke Liefde en al het zijnde.

Werkelijk jezelf openstellen betekent: jezelf activeren. Je kunt de wereld niet zien als datgene, wat wel zal veranderen. Zelfs indien je innerlijk de kracht aanvaardt en werkt daarmee, verandert je beeld van de wereld niet eens meteen. Het vult eerder aan, je gaat details zien, hiaten, waardoor je samenhangen niet kon overzien, blijken langzaam overbrugd te worden. Je dringt langzaam dan meer tot de essentie van het leven de betekenis van het zijn voor jezelf en anderen. Maar dat betekent niet, dat de wereld of het leven anders worden. Zij bereiken slechts een grotere volledigheid. Een aardse volledigheid, let wel. Geen bovenzinnelijke werkelijkheid.

Uit dit alles komt de geestelijke kracht en al, wat in de hogere sferen leeft voor jou op de duur ook steeds sterker en kenbaarder tot uiting. De kracht staat echter aan het begin.

Tenslotte het volgende: Wanneer u de moed hebt u zonder voorwaarden open te stellen voor de kracht van de totaliteit en daaruit met eigen besef en weten te streven naar het beste, wat u zich nu denken kunt, staat u dicht bij een grote inwijding. Dan benadert u de waarheid steeds meer en is de eeuwigheid voor u geworden tot iets, wat net om de hoek ligt, zelfs wanneer je naar de klok kijkt.

Hebt U kommentaar?

Waarom is inwijding nodig? Het groeit toch in je?

Inderdaad. Je bemerkt er zelf niet veel van. Je bemerkt niet, dat je zelf verandert. Maar je merkt wel, dat je je wereld anders gaat zien. Dat is het kenmerk van inwijding.

Een ingewijde zegt niet, dat hijzelf wijzer is geworden, maar zegt wel: ik besef steeds meer de beperktheid van alles rond mij. En dit gebeurt in jezelf. Het kan zelfs niet buiten je gebeuren, of je van buitenuit gegeven worden.

Dus er is geen plechtigheid, waarbij u door iemand buiten u plechtig ingewijd wordt en dan ook inderdaad opeens een ingewijde bent geworden.

Inwijding lijkt op datgene, wat men in christelijke termen de genade noemt: een werking in jezelf, waardoor je niet beseft zelf te veranderen, maar je benadering tot je wereld een andere wordt en je mogelijkheden in die wereld zich eveneens wijzigen.

Ik dacht, dat dit voldoende was.

x U had het over aanwezigen bij Wessac. Maar dit is toch een afgesloten vallei?

- Toch komen er wel degelijk mensen in de stof bij. Er zijn er zelfs enkelen, die reisden met een nederlands vliegtuig, om vervolgens op een plane van een Z. Amerikaanse maatschappij over te stappen en vandaar nog met een particulier vliegtuig verder te gaan. Zij hebben nog dagen lang gelopen. Degenen, die hen vervoerden, hebben mogelijk gedacht, dat zij gek waren.

Er waren er nogal wat, die kwamen langs verschillende wegen. Wanneer bij Wessac het aantal in de stof aanwezigen de duizend gaat overschrijden, dan zeg je als geest, dat er toch wel erg veel stofmensen aanwezig waren. Voldoende?

x U zegt ons ons open te stellen voor de kracht. Maar die is tocheigenlijk overal aanwezig?

- Wanneer een grote rivier voor je voeten stroomt en je bukt je niet en opent je mond niet, kun je niet drinken. Zelfs wanneer je in die rivier zou vallen, zou je nog niet drinken, maar hoogsten door uitputting op de duur verdrinken. Zo is het met de kracht.

U hebt gelijk. De werkelijke kracht is in alles aanwezig en overal tegenwoordig. Maar om die kracht ook voor jouw bewustzijn te beleven en in jezelf door te laten werken, moet je je daarvoor toch openstellen. Voldoende?

x Wat was de hoofdwaaarde, die gisteren tot uiting kwam?

- Wit. Voor mensen dus kontroversieel. Tegenstellingen worden hierin duidelijker kenbaar, maar er is gelijktijdig een grotere drang tot het stellen van daden. Het feest zelf was niet korter dan anders, maar omvatte zeer intense elementen. Dit betekent, dat vele uitgetreden minder bijkomstigheden hebben opgemerkt. Bepaalde delen van de kracht zijn door enkelen zelfs niet ervaren. Die schrokken terug, schrokken wakker en gingen als reactie onmiddellijk daarheen, waar ook de keizer te voet gaat. Wanneer je iets niet kunt verwerken, is de neiging aanwezig bij elke uitgetredene, om terug te vliesen naar eigen lichaam, met alle gevolgen van dien.

Vanuit een geestelijk standpunt kan ik echter niet bevestigen, dat het feest deze maal korter of anders was dan gewoonlijk. Een oordeel over de betekenis van alles voor uw wereld, geef ik niet. Hogeren dan ik houden zich daarmee bezig en te zijner tijd zal men u wel mededelen, wat daarbij voor u van belang kan zijn.

En hiermede moet ik mijn bijdrage besluiten. Waar ik in uw ogen mogelijk te kort ben geschoten zal, naar ik hoop, de volgende spreker daarvoor een vergoeding vormen.

Goeden avond.

(bekort)

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden.

Ook ons tweede onderwerp moet van geestelijke aard zijn. Indien u zelf een bepaald voorstel hebt, zo wil ik daarop ingaan.

x Kunt u iets vertellen over genade, of wat men als zodanig ziet?

- Dat is mogelijk wel aardig: Genade. Je vraagt om genade, in feite om erbarmen, amnestie en vergeving. Je voelt je onvolmaakt en wilt de volmaaktheid er toe bewegen je te vervullen.

Eigenlijk is die genade er al, want je leeft, je bestaat. Een mens die om genade vraagt, erkent zijn onvolmaaktheid, erkent zijn onbeholpenheid. Hij heeft de illusie weer, waarin hij leeft en zegt: ik weet, dat dit niet waar is.

Dan zegt hij: Geef mij Uw genade. Maar wat is die genade dan? Is het een kwijtschelding op een briefje, of een cheque voor wat extra hemelse vreugden? Of is het een plotselinge verandering in je wezen, waardoor je zo braaf wordt, als je zelfs nooit kon geloven ooit te zullen zijn?

Er zijn mensen, die er zo over denken. En toch: wat is genade anders dan werkelijkheid, die je beseft, doordat je in erkenning van eigen onvolmaakt beseft je went tot de werkelijkheid?

Het is een stamelend spreken, dat wordt tot een klank, tot een lied. De trillingen vervagen. In het sterven van de klank wordt de veelkleurigheid van licht geboren. Achter die veelkleurigheid, waarin je haast verloren bent van zaligheid rijst dan de zon.

Een licht, zo hel, zo fel, zo vurig en verterend, dat het schijnt, dat alle zien en weten je vergaat en licht je tot een schemer wordt, waarin je eenzaam staat en stil jezelf beschouwt, dan erkennde. Ik ben deel van Al.

Hij, die heel de schepping bouwt, Hij is het, die ook in mij leeft, die waarheid is en die betekenis geeft, aan wat ik ben. En ik erken hier mijn verbondenheid.

Dan keer je weer terug naar je wereld en je gaat heel menselijk je gang, zoals je altijd hebt gedaan. Je worstelt om het bestaan, kent je vreugden en je smart, tart misschien het lot, vervloekt soms de oneindigheid. En in je strijd weet je toch altijd weer: 't betekent niet zo veel.

Ik ben deel van het geheel. Ik ben deel van het heelal, ik ben deel van de kracht, waaruit alles is voortgekomen, ben deel van een kracht, waartoe eens het al, vormverliezende, zich weer keren zal.

Dat is genade. Genade is een woord, dat men heeft gebruikt, toen men dacht aan God als aan een koning. Want mensen maken graag van dat, wat zij vereren, vorsten of prinsen van de werkelijkheid, of prinsen van de duisternis. Zij geven het een menselijke rang, een menselijke gestalte, een menselijk gelaat en de menselijke onredelijkheid, die achtervolgt met haat een ieder, die een andere weg durft gaan. En gelijktijdig ook een mildheid, die vergeeft, zoals een vorst die, wanneer een onderdaan zijn schuld beleden heeft, genadig deze vrij laat gaan. Maar kan er een God bestaan, die is, zoals een mens? Kan er een God bestaan, die zijn gaven de een wel geeft, maar de ander die onthoudt?

Zou een God, die alleen bouwt op één volk en anderen niet verheft, toch zich, waarlijk en terecht, God en schepper heten? Kan er een leven zijn, dat niet de kleurige poorten van de werkelijkheid openwerpt voor een ieder, die tot de werkelijkheid wil komen?

Moet heel de wereld dromen en ondergaan in pijn, verdorven, opdat een enkeling, die zich verheven gevoelt, vanuit de hemel neer kan zien en zeggen: ziet, zo hoog ben ik gestegen. Neen, God gaat niet de wegen, die mensen ons vertellen, dat Hij met ons zal gaan.

Genade? Het is bestaan, beseft, beleefd, tot werkelijkheid gemaakt. Genade: het is een licht, waardoor je weet." dit is de zin van 't zijn, de werkelijkheid van leven, zo moet ik streven wil ik, het al beseffend, steeds met Al en mij gelukkig zijn.

Genade? Een mildering van de pijn van het bestaan, wanneer je aan de waan dreigt te versterven, verzinkend in een drab van dromen. Dat is geen gave van een god, die een enkeling heeft uitverkoren. Oh, neen.

Voor de schepping ooit bestond, was er een Kracht. Een macht heeft, uit zichzelf - en wie weet hoe, wie heeft het juist omschreven - het zijn, het licht, het leven voortgebracht. Er staat geschreven: Hij sprak: het worde licht en licht is het geworden. Maar dat is mensentaal.

Hij is met al wat is. Want niets was, voor hij was en niets kan zijn ooit zonder Hem, die het al heeft voortgebracht. Het stofje, dat danst in het licht van de zon en in zijn vreemde taal temidden van de zonnestraal een wijl zijn kleine arabesken schrijft is God.

Niet, dat de schepper hierin woont, het in zichzelf heeft ingelijfd, maar het kan eenvoudig niet bestaan zonder de kracht, waaruit het al is voortgekomen, de kracht waarop het zijn en alle bestaan voortdurend drijft.

God schrijft met al wat is Zijn Naam. Hoe zal hij dan verwerpen iets, uit hem voortgekomen? Kan God zich delen, zichzelf verwerpen, over zichzelf rechter spelen?

O neen. Het Al is deel van God en God leeft in het heelal, zoals het al bestaat in u, in al. Hij oordeelt niet en Hij verwerpt u niet. Maar tussen de werkelijkheid van deze eenheid en uw denkend wezen staat besef.

En als je om genade roept, als je om hulp en bijstand vraagt, zo is dit niet, omdat het leven zelf niet is, wat het moest zijn, omdat er nergens een kracht meer is, die nog het stempel draagt van waarheid, lichtheid, of van vreugd. Je roept in feite om besef.

Je voelt de kracht, die in je leeft, je voelt de God, die ook in jou voortdurend lichtend steeds bestaat. Maar je voelt, dat de rede, het denken, het zijn, omschreven volgens mensenaard, dit licht niet verder komen laat. Zodat je, in een schijn van duister, je leven ondergaat als pijn en al, wat je als waarheid spreekt, vaag als een leugen voelt.

Wie om genade vraagt, bedoelt: Laat nu het licht van rede smelten. Help mij de grenzen, die ik heb opgebouwd tussen wat ik mijn ik noemt en de werkelijkheid, te slechten. Help mij niet meer te denken in termen als zonde, plichten, rechten, maar met u kracht, te zijn; kracht, waaruit, waarin ik

steeds besta.

Laat mijn besef u kennen. opdat ik onderga in u, beseffend dat ik ben. Dat is genade.

Ach ja, ik weet wel, hoe de mensen denken: God geeft in het sacrament u de **genade** tot trouw zijn aan de leer, de heiligheid van huwelijksband, de priesterkracht en macht, de priester en wist de zonden uit. Hij maakt de mens met hemelrijk en sterven steeds vertrouwd, wanneer die mens in hem en in het sacrament vertrouwt.

Het is fraai, maar is het waar? Wat is eigenlijk de werkelijkheid? Toen de mensheid begon, begon het besef. De geslachten zijn verder gegaan, ontelbaar haast sinds dit begin. Buiten alle waan, die mensen telkens weer zich scheppen, hun wetenschappen, wereld en geloof, hun besef en zekerheid, hun angst misschien, is er **een** weten opgebouwd. Het weten van de mensheid.

In dit weten speelt de kracht, de werkelijkheid, een rol. Als je soms een ogenblik je eigen zijn verlaat, zo vind je het eerste dit besef: De mensheid, die het zijn ervaart, wordt werkelijkheid, die voor je openstaat, een wereld waarin je dan beleeft.

Tot je misschien materie achterlaat en verder streeft naar sferen van licht en poorten van kleur, naar bloemen, gevormd uit stralen.

Misschien luister je dan niet meer naar menselijk woord, maar hoor je onzegbare talen, versmeltend tot **één** werkelijkheid, waaruit wordt een klank, de klank waaruit het al eens te voorschijn is gekomen.

Misschien zie je alleen maar dromen van licht. Wie weet, ook dat kan zijn. Maar het is begonnen met besef en uit besef werd het beseffen van de mensheid opgebouwd. Door het beseffen van geheel de mensheid wordt ieder, die verbreekt de grens van eigen ik, vertrouwd gemaakt met licht, met werkelijkheid, met een bestaan in tijd, dat toch ook weer de eeuwigheid omvat.

U vraagt mij naar genade? Zij wordt u gegeven. Zij is een kracht, waaruit je leven kunt, omdat je, diep in het zelf weet, niet alleen te zijn.

U vraagt: wat is genade? Maar vraagt een mens: wat is de adem? Zij is er, is noodzakelijkheid. Want zonder de genade, het doorbreken van de grenzen van de waan, kan nooit bewustzijn werkelijk worden, leven bestaan en voortgaan tot de werkelijkheid.

Genade is altijd, niet slechts wanneer een mens genade vraagt, zoals de kracht die de werkelijkheid schraagt, niet alleen tot u komt, wanneer u roept om een besef van werkelijkheid.

Nu ja, ik heb mijn zeg gezegd. Genade, waar een mens van spreekt, is een woord, dat de werkelijkheid omschrijft. Maar bij de mens ontbreekt nu eenmaal het begrip voor werkelijkheid waarin hij leeft.

Hij denkt: ik leef één keer op deze aard. Eén keer moet ik het stoffelijk lijden dragen, maar god zal mij lonen voor al, wat ik heb gedaan.

Alsof de eeuwigheid een kraam is, waarin tweedehands levens worden ingekocht tegen een snoepje van zaligheid. Zie, hoe de mens zichzelf misleidt, omdat hij bang is voor het leven. Hij is bang voor een bestaan met meer voertuigen, meer wezenlijkheden

dan alleen dit stoffelijk lichaam en daarin, natuurlijk godge-
geven en fijngepolijst, een geest en ziel.

De mens is bevreesd voor zijn eigen veelvuldigheid, maar leeft in alle werelden, is deel van de totaliteit en zijn besef doordringende niet slechts de mensheid, die nu leeft, maar al wat samenhangt met menszijn, al wat de vorm geschreven heeft in al, die vorm die mystici de Rode Adam noemen.

Dan kun je je op je menselijkheid beroemen, of hopen op de zaligheid. Het mag. Ik heb geen bezwaar, wanneer men soms zichzelf misleidt. Het kan een troost zijn voor een mens, die toch de grens van waan niet durft doorbreken.

Maar werkelijkheid is: eigen zijn. Eigenzijn betekent, dat je de stof verlaten kunt, in vreemde wereld dwalen. Het betekent, dat je leven kunt in licht en vrede, in toekomst of verleden en niet slechts in je eigen tijd. Menszijn betekent, dat je deel bent van een werkelijkheid, die meer van al omvat dan slechts een deeltje aardse tijd, gevolgd door 's hemels eeuwigheid, waarin, in goud en in kristal gevat, de engelenzang weerklinkt, terwijl de zalige, zacht gezeten, de lof des scheppers zingt en drinkt de wijn van eeuwigheid.

De tijd is droom, voor wat je bent en feit slechts voor het voertuig stof. Zing je de lof van eeuwigheid, leef dan die eeuwigheid ook zelf, Treed uit uit menlijkheid en tijd, belevende het zijn, dat in je is.

Noem je dat dan - o, het mag en ik heb geen bezwaar - genade, besef dan, dat dit met u is, altijd en sla uzelve gade, wanneer gij weer in wanhoop vlucht voor eigen eeuwigheid.

Hebt U soms kommentaar.

x Staat vergeving misschien ook dicht bij de genade?

- Och, mensen, die leven, dromen van zonde en ook van vergeven. Maar denk je nu werkelijk, mens, in je trots, dat je iets kunt doen of zijn misschien, dat niet bepaald reeds is door God en in Zijn zijn voorzien?

Vergeving heb je nodig, mens, omdat jijzelf je zondig acht, omdat je wegvluht voor het licht in innerlijke nacht, niet weten wilt, dat alles goed is, zolang het ik daarin erkent de kracht, het licht van God.

God zal u nooit vergeven, want God, Hij ziet in u geen schuld. Hij ziet in u het leven, waarin Hij steeds zich aan zichzelf als levend zijn onthult.

Vraag om vergeving van zonden, beëindiging van de nood. Vraag om bevrijding van schuld en van dood. Vraag, zoals je het leven beseft. En als je tot het ware leven ontwaakt, dan heeft het zoeken naar vergeving bepaald niet je wezen mismaakt. Maar noodzaak? Neen.

Een noodzaak niet. Want je kunt niet zijn, of zijn geweest of worden, zonder dat je God, die alles is en altijd is, dit in zichzelf weet, erkent en toestemt ook daarin. Het zijn van God is onze wet. Vergeving is niet nodig, want geen schrede, geen gedachte wordt gezet, die niet ligt binnen het door de Schepper zelf bepaalde, het heden van de eeuwigheid.

Tegen het wezen van de Schepper in te gaan, is een onmogelijkheid, zolang je deel bent van Zijn zijn, waarin je leeft. Het is niet God, die u vergeeft, maar uw besef van eigen schuld, waarvoor gij een vergeving zoekt en zo uzelve geeft de rust om verder voort te gaan in het besef: geen schuldenlast

rust meer op mijn bestaan. Ik ben herboren, nieuw en vol van nieuwe waardigheid en zo ga ik straks op naar het hemels feest der eeuwigheid.

Ach, droom je droom. Maar leef je God. Dan is vergeving slechts een woord, door mensen al te vaak misbruikt. Want uit der zonden angst spruit voort het geloof als macht, geloof dat 's mensen innerlijke vrijheid smooit.

Niet God heeft u gezegd: "dit is uw schuld, maar ik zal U vergeven." Hij heeft gezegd: "Dit is Mijn zijn, mijn wet. Zo zult gij leven, naar wat gij zelf erkent.

Vergeef jezelf, mens en ontwaak uit de droom, die je bent. Voldoende?

x Is dit geen erg persoonlijke voorstelling van die kracht? Wanneer je aan genade gelooft, geloof je aan iemand, die je die kan geven. Wat u zegt, lijkt mij een theologische spitsvondigheid

- Theologen zijn mensen, die spreken over stellingen, die zij niet kennen, dezen bewijzen met feiten, die zij verdraaien en daaruit wetten afleiden, die nooit hebben bestaan. Vergeef mij, o theologen.

Maar God als een persoonlijkheid? Hoe anders kan een mens denken over een kracht, die wetten geeft, die denkt. Van dit beeld maakt hij een voorstelling van iets, dat is als een mens. En daarmee maakt men fouten. Want dit is niet juist.

Hoe kan een kracht, die alles is, een ster en een deeltje van een verkoudheidsvirus, zo goed als een mens en een ijle zwarte wolk, ergens hangende in de ruimte, kortom een god, die het kenbare en ongekende al is en alle leven daarin, kan die een persoonlijkheid zijn in menselijke zin?

Ik geloof, dat je niet alleen moet vragen: Is die God dan een persoonlijkheid, zoals wij dit willen zien. Ik meen, dat je moet vragen: Kunnen wij God beleven? En als je die beleving bindt aan de voorstelling van een menselijke persoonlijkheid, dan zul je daaruit wel weer verder groeien.

Maar als je Hem ontkent zonder meer, dan vrees ik, dat je jezelf tekort doet en jezelf afsluit van een besef, waarin je vreugde vinden kunt, besef en kracht van leven.

Daarom zou ik zeggen: De God, die de mens gepredikt wordt, is een theologische misgeboorte, een veronderstelling, gebaard door een berg theorieën.

Maar dat neemt niet weg, dat er een kracht is, die wij met het woord God kunnen aanduiden. En de wetten, die die God stelt? Och hemel. De tien geboden, die God stelt, lijken dan toch wel heel erg op geboden, die als wetten werden aangetroffen in het oude Ur, de stad, waar Abraham vluchten moest, omdat hij de maangodin niet wilde aanbidden. Zo oorspronkelijk zijn die geboden nu ook weer niet.

Zijn die geboden goed voor de mens, dat lijkt mij eerder de vraag dan de vraag, of zij: nu werkelijk en direct Gods wet en wil zijn.

Ik geloof, dat de grootste fout van een theoloog deze is: dat hij zo overtuigd is van zijn eigen geloof, dat hij weigert te erkennen, dat het slechts een geloven is, geen weten. Hij wil zijn geloven maken tot een harde wet, een hard feit. Hij spreekt over zijn theologie als een wetenschap en toch is zij alleen maar een filosofie.

Ik denk, dat daarin de fout zit, waaraan u zich stoot. Maar wat geeft het, hoe je God ervaart, wanneer je maar het licht ervaart. Hoe het heet, precies, doet niet terzake en wat het is, kan geen van ons begrijpen. Daartoe zijn wij te klein.

Maar dat het er is, weten dat het er is, dat het een deel van je is, dat is belangrijk. Het kan geen kwaad daaraan dan ook een naam te geven, zolang wij anderen maar niet willen dwingen die naam als enige waarheid te aanbidden.

U ziet, ik heb op mijn persoonlijke wijze, die niet noodzakelijk de beste is, met een wijsheid, die mij uit zoeken is geboren en niet noodzakelijk de grootste wijsheid is, u antwoord gegeven op uw vragen.

Ik ben verheugd, dat u daarop zo aangenaam reageert. Want wanneer wij te samen ergens een ogenblik een sfeer vinden, een verbondenheid kunnen vinden, zo behoeven wij die niet verder te benomen. Maar toch zijn wij voor een ogenblik wat méér geweest.

Denk nu niet: heeft dan een geest dat nodig? Want ik zal nooit volledig zijn, voor ik alle dingen mee kan omvatten, ook uw wereld. Ik kan niet alleen leven in de hoogste sferen en alles verder laten gaan, laten verteren in de tijd, zonder mij af te vragen, wat het is en meer nog: het betekent.

Deel te zijn van de schepping betekent verbonden zijn met de schepping, ook wanneer wij niet geloven in een creator, die op aarde wandelt en uit een stukje klei een mens knutselt, die Hij, wanneer de mens zich eenzaam voelt, een ribstuk als gezelschap geeft.

Deze dingen zijn niet van belang. Maar dat wij één zijn, dat wij ons verbonden weten, niet slechts met de mensheid, maar met het leven, het dier, de plant, met alles, wat wij als leven kunnen zien, tot hetgeen achter de sterren leeft misschien, zo wordt verbondenheid een weten. Wij zijn deel van een geheel. Bij dit geheel behoren wij, daarin beleven wij. En al, wat in dit geheel bestaat, van de hoogste hemelsfeer tot het allerlaagste, is deel van mij, want ik behoor bij al.

Wanneer je dit een ogenblik kunt leven, dan vecht je niet meer over God, of het niet bestaan van God. Dan lach je wat, wanneer mensen spreken over een God van vrede en vreugde en dan het zwaard trekken om alles te verdelgen, wie dit beeld niet waarlijk als de vredesgod aanvaardt.

God is een God van liefde. Opdat Gij hem beminnen zult, zal ik u martelen tot gij Hem hebt aanvaard en in diepe nederigheid Zijn zijn erkent, u buigende voor mij

Och och, wat maken mensen toch de zielen steeds weer vrij door slavenketenen te smeden voor het vernuft, het besef, het lichaam, ja, al waaruit de mens bestaat. In naam van de Liefde prediken zij haat tegen al, wat anders is.

Mensen, met je "eigen" God, besef, zijn is de werkelijkheid, waarmee je leven moet. Het is het eigen zijn, dat - met het al verbonden - eens tot het al ontwaakt. Gebruik dan je woorden voor jezelf, je genade en je vergeving, je koninkrijk van God, maar sla je wereld gade, of lees het lot, geschreven in de sterren.

Wat deert het je, wanneer je niet daarbij steeds stil blijft staan, een zinderende woordenklank, maar in jezelf verder gaat, tot je de kracht van werkelijkheid ervaart en ook verstaat,

die waarheid blijft, altijd en telkenmale weer voor hem, die leeft in tijd.

Dit in elke sfeer, op elke wereld. Want zijn is meer dan leven op aarde. Maar als je daarvan een verdovingsmiddel maakt, een opium voor het volk - om iemand te citeren - waarin je alle denken smoort en des mensen streven, stilgezet maakt tot een eigen winst en alle streven stil vermoordt, vooral bij hen, die meer nog willen zijn en kennen, dan door de wet en leer is toegestaan, zo zeg ik tot de mens:

Een waan is deze God, een opiaat. Niet, omdat er geen God bestaat en omdat er geen eeuwigheid is, of omdat er geen sferen zijn, maar omdat zo een mens zijn medemens klein maakt en zelfs wil beletten te denken met het verstand, dat hij toch heeft en dat, indien je geloven moogt, wat door degenen, die vrijheid van denken willen beletten, verkondigd wordt, God de mens toch geeft.

God zei: hier heb je je verstand. Hier heb je redelijkheid en inzicht en gevoel, maar schakel die meteen maar uit. Want in de bijbel staat, wat ik bedoel en al het andere is malleigheid, die voert tot duivel en verderf? Wanneer ik iemand spreken hoor op deze wijze, zo denk ik: Sterf toch, mens en wordt herboren in een sfeer. Leer daar dan eerst, in licht, of mogelijk in duisternis, wat zij in werkelijkheid betekent.

Leer beseffen, tot je niet meer, berekend, tot anderen zult zeggen: zo alleen is en wenst uw God, maar zelve zeggen kunt: Ik leef de kracht, ben deel van werkelijkheid.

O, dit is heus geen poging om u te overtuigen. Er is een werkelijkheid, die voor ons allen nu bestaat en voor ons allen altijd zal bestaan. U sterft en komt tot leven, weer in onze wereld. U zult verder gaan van sfeer tot sfeer, van zijn tot zijn, zult van een leven in de stof weer tot een ander leven gaan.

Dan beseft u zelf wel: er is wat meer dan tijd, wat meer dan aarde. Er is iets, eeuwigheid of God, of hoe je het ook noemt, dat heet het Al omvat. En als je dat maar weet, waarom zou ik een ander dwingen?

Laat anderen zichzelf zijn. Leef je eigen God, je eigen wet, je eigen werkelijkheid, maak eigen eeuwigheden waar. Dan komt de rest van het geheel, waarvan je deel bent, als vanzelf.

Ik dacht, dat dit een troost was voor hen, die worstelen met het begrip God. God is opium, wanneer je Zijn bestaan gebruikt om de mensen te verdoven voor de wereld, waarin zij leven, hun eigen mogelijkheden daarin en de problemen van het bestaan.

Maar die zelfde God is een kracht, waaruit je voortdurend kunt putten, wanneer je je eigen hoogste besef durft leven in de wereld en inderdaad daardoor ook tracht anderen te helpen zichzelf te ontdekken en zichzelf te zijn.

Ik zou nu mogelijk nog

x Mag ik U nog iets vragen? Ligt de waan ook niet in de goddelijke kracht opgesloten?

- Dat is een mooie vraag. De waan is deel van God. Natuurlijk. En zij is deel van de werkelijkheid. De waan is een werkelijkheid, die ons misleidt, door wat wij zijn en denken,

zien als totaliteit, terwijl zij slechts fragment is.

Fragment van al, wat in waarheid als één bestaat.

De waan is de illusie, die steeds weer achterwege laat belangrijkheid te erkennen van de samenhangen in het zijn en tracht in eigen feiten vast teklemmen de wet van het bestaan.

De waan: dat is het oordeel, dat je slechts kunt zijn, wat je zelve meent te zijn, of wat een ander soms je noemt en niet veel meer.

Maar Gods totaliteit kan niet volledig zijn zonder een droom. De waan is het accent, waarin de werkelijkheid wordt uitgedrukt.

Maar zonder werkelijkheid wordt droom tot waan: een dodelijk vergif, omdat je dan jezelf misleidt en voor de werkelijkheden vlucht als voor een waan, een demon, vol macht die je vervolgt. Dan wordt de droom vervalsing van bestaan.

Je dromen zie je soms als enig feit, terwijl je je beklagt over het onrecht, dat wordt geboren uit de werkelijkheid.

De waan is deel van God, deel van de werkelijkheid door ons tot waan gemaakt uit angst of uit opstandigheid. Waan is een werkelijkheid, die in ons zijn niet past en toch door ons wordt nagestreefd, totdat het ik niet meer zichzelf, maar andere delen leeft, van wat toch waarlijk is en blijft: een deel van zijn en God.

In waan ontkent de mens zijn lot, wil niet zichzelf zijn, ervarende de werkelijkheid als onrecht, als een pijn, door anderen hem steeds aangedaan.

Maar waan is deel van God, is deel van werkelijkheid. U kent uw eigen deel van zijn, moet leven, wat gij zijt. Zodra gij dit verwerpt, wordt zelfs uw god tot waan, vergaat realiteit in dromen omtrent een ander leven, een bestaan, dat niet strookt, met wat gij doet en zijt.

Zoals ik al heb gezegd, of beter, zo even reeds wilde zeggen, is mijn trant van spreken, de wijze van zeggen, die mij eigen is, mij aanzelen, hieraan een schoon woord toe te voegen.

Ik geloof niet, dat het nodig is hieraan een kunstzinnig gewrocht van woorden nog te verbinden, terwijl de taal van nature in de antwoorden reeds een eigen ritme gevonden heeft.

Ik stel u dan ook voor hiermede de bijeenkomst te beëindigen. Ik hoop, dat wij te samen iets ervaren hebben van een verbondenheid, die niets te maken heeft met menselijke zaken alleen, maar toch een werkelijkheid is. Zelfs indien u in uw wereld leeft en ik in de mijne, u in uw tijd en ik in mijn opeenvolging van besef, zo hoop ik toch, dat wij allen iets van de diep intense kracht zullen blijven beleven, die ons even beroerde.

Ik voeg hierbij de hoop, dat wij ons steeds meer en steeds harmonischer bewust zullen worden van de grote kracht, die toch altijd als een werkelijkheid in ons aanwezig is en blijft.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

d.d. 14 mei 1976